

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 496

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 iulie 2009

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 716 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80, 83 și 84 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	2-3	Decizia nr. 719 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă	8-9
Decizia nr. 717 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (1 ¹) și (1 ²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale	4-5	Decizia nr. 720 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32 ¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale	9-10
Decizia nr. 718 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2 ¹) și alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997	6-7	Decizia nr. 721 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 ¹ , 282 și 299 din Codul de procedură civilă	11-12
		Decizia nr. 724 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	12-14
		Decizia nr. 726 din 7 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	14-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 716

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80, 83 și 84 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80, 83 și 84 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Imad Tesy” — S.R.L. din Medgidia în Dosarul nr. 2.644/118/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.644/118/2007, **Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 80, 83 și 84 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Imad Tesy” — S.R.L. din Medgidia.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că prin textele legale criticate se încalcă art. 44 alin. (2) și (8) din Constituție, deoarece persoanele care au achiziționat anumite bunuri din averea debitorului, în condițiile în care vânzarea a respectat condițiile de publicitate, nu pot fi prezumate a fi de rea-credință exclusiv pentru motivul că au calitatea de rudă sau soț cu asociații sau acționarii societății debitoare. Împrejurarea că soțul sau ruda apropiată a cunoscut că valoarea bunului achiziționat nu este cea reală ar trebui dovedită, iar nu prezumată, așa cum reglementează textul de lege criticat. Integrarea în circuitul economic a bunurilor proprietate privată se realizează în condițiile libertății comerțului și industriei, prevăzute în art. 135 din Constituție, de aceea proprietatea privată stă la baza economiei de piață, fiind expresia economică a libertății individuale. Prin urmare, textele de lege criticate încalcă și dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a), întrucât restrâng libertatea comerțului și creează un cadru nefavorabil pentru valorificarea potențialului comercial, precum și dispozițiile art. 45 din Constituție referitoare la accesul liber al persoanelor la o activitate economică.

Curtea de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal consideră excepția ca fiind neîntemeiată, normele legale criticate reprezintă norme de drept procesual, iar soluționarea acțiunilor se face de către judecător în condiții de contradictorialitate.

Chiar dacă prin dispozițiile art. 84 pct. 2 se instituie o prezumție de culpă și de fraudă, dobânditorul are posibilitatea să dovedească că actul a cărui anulare se cere a fost încheiat în condiții de desfășurare normală a activității societății comerciale și fără intenția de a fraudă interesele creditorilor acesteia. Normele legale criticate nu sunt de natură să afecteze libertatea comerțului, atât timp cât actele de comerț sunt încheiate în limitele statornicite de lege.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 80, 83 și 84 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 80: „(1) *Administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul poate introduce la judecătorul-sindic acțiuni pentru anularea constituirilor ori a transferurilor de drepturi patrimoniale către terți și pentru restituirea de către aceștia a bunurilor transmise și a valorii altor prestații executate, realizate de debitor prin următoarele acte:*

a) *acte de transfer cu titlu gratuit, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii; sunt exceptate sponsorizările în scop umanitar;*

b) *operațiuni comerciale în care prestația debitorului depășește vădit pe cea primită, efectuate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii;*

c) *acte încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cu intenția tuturor părților implicate în acestea de a sustrage bunuri de la urmărirea de către creditorii sau de a le leza în orice alt fel drepturile;*

d) *acte de transfer de proprietate către un creditor pentru stingerea unei datorii anterioare sau în folosul acestuia, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă suma pe care creditorul ar putea să o obțină în caz de faliment al debitorului este mai mică decât valoarea actului de transfer;*

e) constituirea ori perfectarea unei garanții reale pentru o creanță care era chirografară, în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii;

f) plățile anticipate ale datorilor, efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, dacă scadența lor fusese stabilită pentru o dată ulterioară deschiderii procedurii;

g) actele de transfer sau asumarea de obligații efectuate de debitor într-o perioadă de 2 ani anteriori datei deschiderii procedurii, cu intenția de a ascunde/întârzia starea de insolvență ori de a fraudă o persoană fizică sau juridică față de care era la data efectuării transferului unor operațiuni cu instrumente financiare derivate, inclusiv ducerea la îndeplinire a unui acord de compensare bilaterală (netting), realizate în baza unui contract financiar calificat, ori a devenit ulterior debitor, în sensul prezentei legi.

(2) Următoarele operațiuni, încheiate în cei 3 ani anteriori deschiderii procedurii cu persoanele aflate în raporturi juridice cu debitorul, vor putea, de asemenea, să fie anulate și prestațiile recuperate, dacă sunt în dauna creditorilor:

a) cu un asociat comanditat sau cu un asociat deținând cel puțin 20% din capitalul societății comerciale ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a asociaților, atunci când debitorul este respectiva societate în comandită, respectiv o societate agricolă, în nume colectiv sau cu răspundere limitată;

b) cu un membru sau administrator, atunci când debitorul este un grup de interes economic;

c) cu un acționar deținând cel puțin 20% din acțiunile debitorului ori, după caz, din drepturile de vot în adunarea generală a acționarilor, atunci când debitorul este respectiva societate pe acțiuni;

d) cu un administrator, director sau un membru al organelor de supraveghere a debitorului, societate cooperativă, societate pe acțiuni cu răspundere limitată sau, după caz, societate agricolă;

e) cu orice altă persoană fizică ori juridică, deținând o poziție dominantă asupra debitorului sau a activității sale;

f) cu un coindivizar asupra unui bun comun.”;

— Art. 83: „(1) Terțul dobânditor în cadrul unui transfer patrimonial, anulat conform art. 80, va trebui să restituie averii debitorului bunul transferat sau, dacă bunul nu mai există, valoarea acestuia de la data transferului efectuat de către debitor.

(2) Terțul dobânditor, care a restituit averii debitorului bunul sau valoarea bunului ce-i fusese transferat de către debitor, va avea împotriva averii o creanță de aceeași valoare, cu condiția ca terțul să fi acceptat transferul cu bună-credință și fără intenția de a-i împiedica, întârzia ori înșela pe creditorii debitorului. În caz contrar, terțul dobânditor pierde creanța sau bunul rezultat din repunerea în situația anterioară, în favoarea averii debitorului. Reaua-credință a terțului dobânditor trebuie dovedită.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 80, 83 și 84 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Imad Tesy” — S.R.L. din Medgidia în Dosarul nr. 2.644/118/2007 al Curții de Apel Constanța — Secția comercială, maritimă și fluvială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

(3) Terțul dobânditor cu titlu gratuit de bună-credință va restitui bunurile în starea în care se găsesc, iar în lipsa acestora, va restitui diferența de valoare cu care s-a îmbogățit. În caz de rea-credință, terțul va restitui, în toate cazurile, întreaga valoare, precum și fructele percepute.”;

— Art. 84: „(1) Administratorul judiciar, lichidatorul sau comitetul creditorilor va putea introduce acțiune pentru a recupera de la subdobânditor bunul ori valoarea bunului transferat de către debitor, numai dacă subdobânditorul nu a plătit valoarea corespunzătoare a bunului și cunoștea sau trebuia să cunoască faptul că transferul inițial este susceptibil de a fi anulat.

(2) În cazul în care subdobânditorul este soț, rudă sau afin până la gradul al patrulea inclusiv al debitorului, se prezumă relativ că acesta a cunoscut împrejurarea prevăzută la alin. (1).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) și (8), art. 45, 57, 124 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin mai multe decizii, Curtea stabilind netemeinicia criticilor. Astfel, prin Decizia nr. 748 din 26 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006, și prin Decizia nr. 615 din 27 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 22 iulie 2008, Curtea Constituțională a reținut că textele de lege criticate reglementează o parte dintre atribuțiile administratorului judiciar, ale lichidatorului sau ale comitetului creditorilor, și anume cele referitoare la introducerea de acțiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor garanții acordate de acesta, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor. Cu privire la aceste reglementări, Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate constituie o aplicare a prevederilor art. 975 din Codul civil privind acțiunea pauliană, prin care se stabilește dreptul creditorilor de a ataca actele frauduloase încheiate de debitori în dauna lor. Astfel, dispozițiile legale criticate sancționează tocmai reaua-credință în exercitarea de către debitori a drepturilor lor, prin acte juridice încheiate în dauna creditorilor. Dacă scopul părților contractante sau cel puțin al debitorului la încheierea actului juridic respectiv l-a constituit fraudarea creditorilor, atunci actul are o cauză ilicită, iar, potrivit art. 966 din Codul civil, acesta nu poate avea niciun efect.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,

Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 717

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (11) și (12) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (11) și (12) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Comercial Mureș în Dosarul nr. 1.420/1.371/2007.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.420/1.371/2007, **Tribunalul Comercial Mureș a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 21 alin. (11) și (12) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale**, excepție ridicată din oficiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul apreciază că, potrivit art. 1 alin. (5) din Constituție, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Respectarea acestui principiu constituțional impune respectarea ierarhiei normelor juridice, condiție fundamentală a statului de drept și implică conformitatea normelor juridice inferioare față de cele superioare. Astfel, o normă de drept care reglementează controlul postprivatizare, respectiv urmărirea modului în care se execută obligațiile contractuale izvorâte din contractele de privatizare, nu poate impune autorității judecătorești să ignore principiile libertății contractuale și alte instituții fundamentale de drept civil stabilite prin Codul civil.

Dacă prevederile art. 21 alin. (12) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 ar fi interpretate în sensul că sunt aplicabile nu numai litigiilor începute înainte, cât mai ales litigiilor născute după data intrării în vigoare a actului normativ, fără ca părțile să cuprindă într-un act adițional dispozițiile cap. IV referitoare la urmărirea modului de realizare a obligațiilor contractuale, în conformitate cu prevederile art. III din ordonanță, atunci aceste dispoziții ar veni în contradicție cu principiul legalității și principiul constituționalității actelor normative inferioare Constituției,

întrucât constituie un act de dirijism contractual din partea statului, care nu a fost consimțit de părțile contractuale, contravenind principiului libertății contractuale. Dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 25/2002, prin articolele vizate de excepția de neconstituționalitate, stabilesc modul de calcul al daunelor-interese cu nerespectarea convenției părților și cu ignorarea dispozițiilor de drept comun privind executarea silită în natură a obligațiilor, respectiv a celor referitoare la efectele rezoluțiunii, sunt contrare dispozițiilor constituționale care prevăd obligativitatea respectării Constituției și a legilor, principiul universalității drepturilor și libertăților de care trebuie să beneficieze persoanele și libertatea comerțului.

În concluzie, dispozițiile art. 21 alin. (11) și (12) sunt neconstituționale, întrucât contravin principiului legalității, prin aceea că stabilesc o clauză penală legală în beneficiul vânzătorului, obligatorie instanțelor de judecată, dar necuprinsă în convenția părților, și instituie un regim derogatoriu de la dreptul comun în ceea ce privește efectele rezoluțiunii unui act juridic. Acest regim nu a fost cunoscut de părți la data contractării, astfel că este nesocotită libertatea contractuală, ca principiu fundamental al libertății comerțului și al economiei de piață.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 21 alin. (11) și (12) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 2 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 506/2002, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut: „(11) În cazul

desființării contractului pe cale convențională sau judiciară, pentru prejudicii cauzate Autorității, cumpărătorul este obligat la plata daunelor-interese constituite din:

a) sumele reprezentând dobânzile și penalitățile datorate pentru ratele scadente și neachitate până la data desființării contractului, precum și penalitățile datorate ca urmare a neîndeplinirii celorlalte obligații contractuale;

b) sumele reprezentând dividendele încasate de cumpărător în perioada de valabilitate a contractului;

c) sumele prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1.045/2001 privind recuperarea onorariilor de succes plătite consultantilor de către Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului în cadrul Programului pentru Ajustarea Sectorului Privat (PSAL).

(12) Prevederile alin. (1) și (1¹) se aplică și proceselor în curs de judecată având ca obiect desființarea contractului, începute înainte de intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (1) și (2) și art. 45 din Constituție.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra constituționalității art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 s-a pronunțat prin numeroase decizii. Astfel, prin Decizia nr. 460 din 1 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 22 iunie 2006, Curtea a reținut, în esență, următoarele: prevederile legale criticate nu contravin principiului neretroactivității legii, statuat de art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât nu conțin nicio dispoziție cu caracter retroactiv, urmând a-și găsi aplicarea exclusiv de la data intrării în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 25/2002; pe de altă parte, o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare.

Analizând excepția de neconstituționalitate așa cum aceasta a fost ridicată de autorul său, Curtea reține că retroactivitatea textului de lege și deci neconstituționalitatea art. 21 alin. (1¹) și (1²) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 sunt, în mod necesar,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (11) și (12) din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 privind unele măsuri de urmărire a executării obligațiilor asumate prin contractele de privatizare a societăților comerciale, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Comercial Mureș în Dosarul nr. 1.420/1.371/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

subsecvente admiterii caracterului novator al reglementării pe care textul o consacră. Altfel spus, numai în măsura în care anterior intrării în vigoare a textului de lege dedus controlului de constituționalitate soluția consacrată de acesta nu era de conceput, critica de neconstituționalitate ar putea fi considerată ca fiind întemeiată.

Or, sub acest aspect, Curtea constată că dispozițiile criticate fac vorbire, spre exemplu, despre dobânzile și penalitățile datorate pentru ratele **scadente și neachitate** sau despre penalitățile datorate ca urmare a **neîndeplinirii unor obligații contractuale**. Așa fiind, legiuitorul nu reglementează o soluție legislativă inovatoare, ci consacră, pe cale legală, ceea ce contractul încheiat între părți deja prevedea, și anume clauza privind plata penalităților datorate pentru neîndeplinirea obligațiilor asumate prin contract, în cazul desființării acestuia pe cale convențională sau judiciară, pentru prejudicii cauzate Autorității.

În ceea ce privește determinarea situațiilor juridice care rămân supuse vechii reglementări, precum și a celor care vor fi guvernate de noua reglementare, aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci de aplicare a legii în timp, de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Referitor la critica privind încălcarea libertății contractuale, principiu fundamental al libertății comerțului și a economiei de piață, Curtea constată că, prin Decizia nr. 189 din 27 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 7 iunie 2004, a constatat conformitatea dispozițiilor art. 21 din Ordonanța Guvernului nr. 25/2002 cu dispozițiile art. 45 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) din Constituție, deoarece accesul liber al persoanei la o activitate economică este garantat, în condițiile legii, iar statul asigură libertatea comerțului și protecția concurenței loiale prin crearea unui cadru legislativ favorabil. În speță, statul și-a îndeplinit obligațiile constituționale prin adoptarea Ordonanței Guvernului nr. 25/2002, care, așa cum s-a reținut în jurisprudența Curții, este în acord cu principiile Legii fundamentale.

Soluția și considerentele pronunțate în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 718

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2¹) și alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2¹) și alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Ministerul Apărării Naționale în Dosarul nr. 225/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde partea Ecaterina Maria OGREZEANU Ghica, reprezentată de avocatul Ana-Corina SĂCRIERU, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul prezent solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, susținând că textul de lege criticat nu instituie privilegiu și nici nu aduce atingere proprietății publice a statului.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 225/231/2008, **Tribunalul Vrancea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 3 alin. (2¹) și alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997**, excepție ridicată de Ministerul Apărării Naționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că textele de lege criticate încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție, întrucât nu fac nicio distincție referitoare la structura de proprietate existentă la momentul deposedării. Astfel, textul nu distinge între terenuri cu destinație agricolă sau cele cu

destinație forestieră, referindu-se doar la categoriile de persoane care pot beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate, respectiv membrii cooperatori sau orice persoană străină de cooperativă. Prin urmare, autorul susține că se creează privilegiu în favoarea celor care nu au deținut în proprietate terenuri cu destinație agricolă, ci doar terenuri cu vegetație forestieră, în sensul că aceștia pot beneficia de reconstituirea dreptului de proprietate asupra unor terenuri agricole — pășuni și fânețe. Cu alte cuvinte, prevederile art. 3 alin. (2¹) din Legea nr. 1/2000 permit persoanelor fizice să beneficieze de terenuri cu destinație agricolă, deși obiectul reconstituirii dreptului de proprietate îl reprezintă terenurile cu destinație forestieră, în baza Legii nr. 1/2000. Însă, dacă reconstituirea nu se poate face pe vechile amplasamente, textul de lege dă posibilitatea acestor categorii de cetățeni, spre deosebire de cei care au deținut terenuri cu destinație agricolă, să opteze pentru obținerea unor suprafețe echivalente din fondul forestier. Așa fiind, obiectul reconstituirii dreptului de proprietate îl vor reprezenta suprafețe de teren cu vegetație forestieră aflate în proprietatea publică a statului, astfel că, prin exercitarea acestui drept, se încalcă prevederile art. 136 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

Tribunalul Vrancea — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prin textul incriminat legiuitorul nu a creat un privilegiu în favoarea persoanelor fizice care au deținut terenuri cu destinație forestieră în defavoarea persoanelor care au deținut terenuri cu destinație agricolă, ci a urmărit restabilirea situației anterioare aplicării Legii nr. 187/1945, având în vedere situația reală a terenurilor forestiere determinată de defrișările ce au intervenit pe parcursul timpului.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (2¹) și alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, texte de lege care au următorul conținut: „(2¹) Pentru terenurile proprietarilor deposedați, persoane fizice, pe care se află pășuni și fânețe, reconstituirea se face pentru diferența dintre suprafața de 50 ha de familie și cea adusă în cooperativa agricolă de producție sau preluată prin acte normative speciale ori prin orice alt mod de la membri cooperatori sau de la orice altă persoană fizică deposedată, dar nu mai mult de 100 ha de proprietar deposedat. [...]”

În cazul în care în localitate nu există suprafețe de teren agricol, pentru a satisface integral cererile, în condițiile prevăzute la alin. (2), reconstituirea dreptului de proprietate se va face, la propunerea comisiei locale, din suprafețele de teren agricol trecute în proprietatea comunei, orașului sau municipiului, conform art. 49 din Legea nr. 18/1991, republicată, din terenul comunelor limitrofe pe raza cărora se află terenul agricol solicitat, prin transfer de anexe cu validarea comisiei județene, precum și prin hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) care garantează egalitatea în drepturi a cetățenilor și în art. 136 alin. (2) referitoare la proprietate publică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale criticate instituie reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor aduse în cooperativa

agricolă de producție sau preluate prin legi speciale sau în orice alt mod, în limita a 50 de hectare de familie, respectiv pentru fiecare proprietar deposedat.

Această soluție a legiuitorului nu contravine principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, dat fiind că textele de lege criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor care au formulat cereri de reconstituire a dreptului de proprietate în baza legilor reparatorii, fără nicio discriminare pe criterii arbitrare, inclusiv pentru cei care au formulat cereri de reconstituire în baza Legii nr. 247/2005.

De altfel, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra soluției legislative criticate, prin raportare la dispozițiile art. 16 și art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție, și cu o motivare similară a excepției.

Astfel, prin Decizia nr. 43 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 11 aprilie 2003, Curtea a statuat că este dreptul suveran al legiuitorului de a aprecia întinderea și amploarea măsurilor pe care le stabilește prin lege, iar sub aspectele practice pe care le-ar presupune o apreciere asupra oportunității vreunei măsuri reparatorii, Curtea nu numai că nu s-ar putea pronunța, dar, în principiu, n-ar putea să completeze sau să schimbe măsuri legislative existente, devenind astfel „legislator pozitiv”.

În acest sens sunt dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, iar pe de altă parte, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

Soluția și considerentele pronunțate în deciziile menționate sunt valabile și în prezenta cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (2¹) și alin. (3) din Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, excepție ridicată de Ministerul Apărării Naționale în Dosarul nr. 225/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 719

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „PAL EKC” — S.R.L. din Comănești în Dosarul nr. 2.703/110/2007 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.703/110/2007, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „PAL EKC” — S.R.L. din Comănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile cuprinse în art. 282 din Codul de procedură civilă înlătură posibilitatea atacării încheierilor judecătorești premergătoare separat, cu apel sau recurs, împrejurare ce determină restrângerea dreptului fundamental la un proces echitabil și la soluționarea litigiilor într-un termen rezonabil. În practică, aplicarea dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă împiedică desfășurarea cu celeritate a justiției, lipsa controlului imediat asupra unor încheieri premergătoare conducând de cele mai multe ori la atacarea cu apel sau cu recurs a fondului, cu consecința casării hotărârilor, trimiterea spre rejudecare și astfel prelungirea proceselor. Pe de altă parte, lipsa controlului judiciar efectiv și rapid al încheierilor premergătoare generează erori judiciare ireparabile și prejudicierea justițiabililor.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că accesul la justiție și folosirea căilor de atac se exercită în formele și condițiile procedurale prevăzute de lege și nu înseamnă, în toate cazurile, accesul la toate structurile judiciare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecății*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11, 20 și 21, precum și în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea reține că asupra constituționalității prevederilor de lege criticate, cu raportare la aceleași dispoziții constituționale ca și în cauza de față, s-a mai pronunțat prin mai multe decizii, statuând în sensul constituționalității acestor prevederi.

Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 201 din 4 iulie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 806 din 6 noiembrie 2002, Curtea a reținut că liberul acces la justiție presupune și accesul la mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția, iar instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competență exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție. Totodată, Curtea a reținut că legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procedurale, astfel încât accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Curtea a constatat, de asemenea, că stabilirea regulii conform căreia încheierile premergătoare — cu excepția celor prin care s-a întrerupt cursul judecății — nu pot fi atacate cu apel decât odată cu fondul împiedică prelungirea excesivă a duratei procesului și contribuie, prin aceasta, la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Considerentele și soluția deciziilor mai sus menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „PAL EKC” — S.R.L. din Comănești în Dosarul nr. 2.703/110/2007 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 720

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 39.255/3/2007.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 39.255/3/2007, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 32¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale**, excepție ridicată, din oficiu, de instanță.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** susține că textul legal instituie obligația autorităților locale de a concesiona terenurile aparținând domeniului public al autorităților locale, aflate în folosința societăților comerciale privatizate sau care urmează a fi privatizate. Or, având în vedere natura măsurii concesiunii, durata lungă a acesteia, drepturile

care se nasc în favoarea concesiionarului, instanța apreciază că această obligație grevează nepermis dreptul de proprietate al unității administrativ-teritoriale, respectiv atributul acesteia de a gestiona și valorifica bunurile din patrimoniul său în interesul public local, pe care autoritatea îl reprezintă și îl evaluează. Prin urmare, instanța opinează că textul invocat, în măsura în care se referă și la bunurile aflate în patrimoniul unității administrativ-teritoriale, încalcă prevederile art. 136 din Constituție, care garantează și ocrotește proprietatea publică a unității administrativ-teritoriale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că, întrucât stabilirea metodei, procedurii și documentației pentru acordarea concesiunilor se face prin norme metodologice emise în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997, concesiunarea prevăzută de art. 32¹ alin. (3) din ordonanța de urgență este contrară art. 136 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate*”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 32¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a

Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 29 decembrie 1997, aprobată prin Legea nr. 44/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 din 25 februarie 1998, cu modificările și completările ulterioare. Textul de lege are următorul conținut: „După clarificarea regimului juridic terenurile clasificate ca aparținând domeniului public al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, după caz, rămân în folosința societăților comerciale privatizate sau care urmează a fi privatizate, pe baza unei concesiuni acordate de autoritatea competentă, pentru perioada maximă prevăzută de lege. Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor, metoda, procedura și documentația necesare pentru acordarea concesiunilor vor fi prevăzute în normele metodologice emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență. Terenurile clasificate ca aparținând domeniului privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale, după caz, pot fi concesionate în condițiile prevăzute mai sus, închiriate sau oferite societății comerciale spre a fi cumpărate.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 136.

Examinând excepția, Curtea constată că, deși este sesizată de instanță cu excepția de neconstituționalitate a alin. (3) al art. 32¹, în ansamblul său, critica vizează doar teza întâi a acestui alineat, respectiv numai dispozițiile referitoare la concesionarea terenurilor clasificate ca aparținând domeniului public al unităților administrativ-teritoriale.

Textul de lege criticat a fost introdus prin Legea nr. 99/1999 privind unele măsuri pentru accelerarea reformei economice, scopul său fiind acela de a reglementa situația juridică a terenurilor deținute de societățile comerciale privatizate sau care urmează a fi privatizate. Așa fiind, ordonanța de urgență stabilește că terenurile necesare pentru desfășurarea activităților economice, în conformitate cu obiectul lor de activitate, vor continua să fie folosite de către societățile comerciale până la clarificarea regimului lor juridic, iar, ulterior, rămân în folosința acestora, în temeiul contractului de concesiune încheiat cu autoritatea competentă, pentru perioada maximă prevăzută de lege.

Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 32¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 constituie o derogare de la dispozițiile Legii nr. 219/1998 privind regimul concesiunilor și, ulterior, de la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, care în art. 222—228 stabilește procedura de atribuire a contractelor de concesiune.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 32¹ alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 39.255/3/2007.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Or, prevederea unei atare derogări de la legea care reprezintă dreptul comun în materia concesiunii bunurilor proprietate publică nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 136 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia „*Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate*”.

În legătură cu susținerile potrivit cărora dispozițiile legale criticate consacră o obligație care grevează nepermis dreptul de proprietate al unității administrativ-teritoriale, respectiv atributul acesteia de a gestiona și valorifica bunurile din patrimoniul său în interesul public local, Curtea constată că prevederile constituționale ale art. 120 din Constituție consacră principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, și anume autonomia locală și descentralizarea serviciilor publice, principii care se regăsesc atât în activitatea fiecărei autorități comunale, orașenești sau județene, cât și în raporturile dintre aceste autorități. Potrivit principiului obligativității respectării legilor prevăzute la art. 1 alin. (5) din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că dispozițiile art. 120 „se referă la principiul autonomiei locale în cadrul organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale, iar nu la existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal, care este general obligatoriu” (Decizia nr. 136/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 16 octombrie 2001). Așa fiind, principiul autonomiei locale nu exclude obligația autorităților administrației publice locale de a respecta legile cu caracter general, aplicabile pe întreg teritoriul țării, recunoscând existența unor interese locale specifice, distincte, dar care nu sunt în contradicție cu interesele naționale. Or, în domeniul reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997, așa cum a fost aceasta modificată prin Legea nr. 99/1999, interesul național constă în consacrarea unor măsuri pentru accelerarea reformei economice, prin privatizarea societăților comerciale, în această manieră statul îndeplinindu-și obligația prevăzută de art. 135 din Constituție, potrivit căruia trebuie să asigure libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, protejarea intereselor naționale în activitatea economică, precum și crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.

Pe de altă parte, Curtea reține că, în măsura în care societatea comercială privatizată, care folosește terenul în baza unui contract de concesiune, plătește autorității contractante redevența corespunzătoare, avantajul de natură economică în beneficiul acesteia apare cu evidență. Astfel, autoritatea locală poate dispune de veniturile obținute în scopul realizării intereselor locale, în condițiile legii.

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 721
din 7 mai 2009referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹, 282 și 299
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Ion Predescu — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Simona Ricu — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹, 282 și 299 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Mathe, Adrian Mathe și Cornelia Arhip în Dosarul nr. 2.959/299/2008 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se prezintă părțile Constantin Cunesco și Alexandru Cunesco, prin avocatul Monica Bădescu, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Avocatul prezent solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.959/299/2008, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 244¹, 282 și 299 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioana Mathe, Adrian Mathe și Cornelia Arhip.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată că dispozițiile criticate încalcă prevederile art. 21 referitoare la liberul acces la justiție, ale art. 48 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin aplicarea textelor de lege criticate se îngrețește dreptul persoanei de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, în ceea ce privește exercitarea căii de atac împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de suspendare, împrejurare ce este de natură a contraveni și principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 244¹, art. 282 și art. 299 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 244¹: „(1) *Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.*

(2) *Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.*”;

— Art. 282: „*Hotărârile date în primă instanță de judecătoria sunt supuse apelului la tribunal, iar hotărârile date în primă instanță de tribunal sunt supuse apelului la curtea de apel.*

Împotriva încheierilor premergătoare nu se poate face apel decât odată cu fondul, în afară de cazul când prin ele s-a întrerupt cursul judecării.”;

— Art. 299: „*Hotărârile date fără drept de apel, cele date în apel, precum și, în condițiile prevăzute de lege, hotărârile altor organe cu activitate jurisdicțională sunt supuse recursului. Dispozițiile art. 282 alin. 2 sunt aplicabile în mod corespunzător.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, art. 21 și art. 48, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unei critici asemănătoare. Astfel, prin Decizia nr. 324 din 26 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 20 decembrie 2002, Curtea a statuat că dispozițiile art. 244¹ nu conțin nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit — constând în aceea că numai încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării poate fi atacată cu recurs separat, în vreme ce încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare poate fi

atacată doar odată cu fondul — fiind determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. Reglementarea procedurală dedusă controlului nu contravine nici art. 21 din Constituție, întrucât, chiar dacă încheierea de respingere a cererii de suspendare nu poate fi atacată cu recurs separat, ea poate fi atacată odată cu fondul, potrivit prevederilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care constituie reglementarea de drept comun în materie.

Pe de altă parte, Curtea constată că împotriva încheierii susceptibile de a fi atacată separat poate fi exercitată aceeași cale de atac precum împotriva hotărârii pronunțate pe fondul cauzei. Împrejurarea că încheierea prin care se dispune suspendarea judecării procesului este pronunțată în faza

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹, 282 și 299 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioana Mathe, Adrian Mathe și Cornelia Arhip în Dosarul nr. 2.959/299/2008 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 724

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristiro” — S.A. din Bistrița în Dosarul nr. 3.678/1.285/2007 al Tribunalului Comercial Cluj.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

procesuală a recursului justifică pe deplin opțiunea legiuitorului în sensul exceptării ei de la posibilitatea exercitării căii de atac prevăzute de lege pentru celelalte situații. Astfel, întrucât stadiul procesual este recursul, hotărârea care soluționează cauza are caracter irevocabil. Prin urmare, încheierea prin care se dispune suspendarea judecării își însușește acest caracter, tocmai pentru că, pregătind pronunțarea hotărârii finale, ea urmează soarta acesteia din urmă. O atare soluție împiedică prelungirea excesivă a duratei procesului și contribuie la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Considerentele și soluția deciziei mai sus menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 3.678/1.285/2007, **Tribunalul Comercial Cluj a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristiro” — S.A. din Bistrița.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul apreciază că dispozițiile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 contravin prevederilor art. 53 și 45 din Constituție, întrucât nu recunoaște dreptul creditorilor de a solicita angajarea răspunderii patrimoniale a persoanelor vinovate de producerea stării de insolvență prin intermediul comitetului sau al adunării generale a creditorilor.

Tribunalul Comercial Cluj consideră excepția ca fiind neîntemeiată, arătând că, în materia insolvenței, legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de îndeplinirea unor cerințe și respectarea anumitor proceduri. Prin instituirea acestor proceduri nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiție, ci s-a avut în vedere instaurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21 din Constituție, asigurându-se protecția drepturilor și intereselor legitime ale părților din proces.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textele de lege criticate nu restrâng accesul liber la o activitate economică și nici nu limitează posibilitatea creditorilor de realizare a creanțelor.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, text de lege care are următorul conținut: „*La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:*

a) *au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane;*

b) *au făcut acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice;*

c) *au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;*

d) *au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea;*

e) *au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;*

f) *au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți;*

g) *în luna precedentă încetării plăților, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferință unui creditor, în dauna celorlalți creditori.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 53 alin. (1).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Legii nr. 85/2006 pun la dispoziția creditorilor mijloace și instrumente specifice în scopul satisfacerii creanțelor în situația în care starea de insolvență a societății a fost cauzată prin una din faptele prevăzute la alin. (1) al art. 138 din lege. Astfel, acțiunea de stabilire a răspunderii patrimoniale a persoanelor membre ale organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și a oricăror alte persoane și de obligare a acestora la suportarea unei părți din pasivul societății comerciale debitoare are un caracter special, justificat de particularitatea domeniului reglementat de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței. Potrivit dispozițiilor art. 138 alin. (1), administratorul judiciar sau lichidatorul, după caz, are legitimare procesuală activă pentru a solicita angajarea răspunderii persoanelor care au cauzat starea de insolvență a debitorului.

În condițiile expres prevăzute de art. 138 alin. (3) din lege, dacă aceștia au omis să indice, în raportul lor asupra cauzelor insolvenței, persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acțiunea de stabilire a răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale societății comerciale și răspunderea acestor persoane amenință să se prescrie, calitatea procesuală activă este dobândită și de comitetul creditorilor. Acesta reprezintă interesele creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, fiind ales de adunarea creditorilor și format din 3 sau 5 creditori dintre cei cu creanțe garantate și cei chirografari, dintre primii 20 de creditori în ordinea valorii. Constituirea prin lege a comitetului reprezentativ justifică preocuparea legiuitorului de a reglementa în mod detaliat și judicios toate aspectele ce țin de procedura insolvenței, care, de regulă, este o procedură cu caracter colectiv, implicând participarea unui număr mare de creditori care vin în concurs pentru satisfacerea propriilor creanțe. Așadar, Curtea constată că dispozițiile referitoare la comitetul de creditori satisfac unul dintre imperativele legii, și anume cadrul organizat, ca modalitate de manifestare a voinței creditorilor participanți la procedura insolvenței.

Din enumerarea atribuțiilor stabilite prin lege, Curtea observă că acest comitet acționează ca un mandatar al adunării creditorilor, care îndeplinește funcția de reprezentare a creditorilor înscrși în tabelul definitiv de creanțe în raporturile cu administratorul judiciar sau lichidatorul.

În această materie, legiuitorul a condiționat valorificarea dreptului comitetului creditorilor de a formula acțiunea pentru stabilirea răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale societății comerciale de exercitarea sa într-un anumit cadru, fără intenția de a restrânge accesul liber la justiție, ci exclusiv pentru a instaura un climat de ordine, de natură a preveni abuzurile și de a asigura protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. De altfel, Curtea a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept — subiectiv sau procesual, nu constituie o restrângere a exercitiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi, în egală măsură ocrotite. Prin urmare, nu poate fi reținută critica privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 prin raportare la prevederile art. 53 din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cristiro” — S.A. din Bistrița în Dosarul nr. 3.678/1.285/2007 al Tribunalului Comercial Cluj.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 726

din 7 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Macci” — S.R.L. din Manoleasa în Dosarul nr. 510/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 510/40/2008, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Macci” — S.R.L. din Manoleasa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că, stabilind competența judecătorului-sindic de a judeca contestațiile debitorului împotriva cererilor creditorilor, dispozițiile art. 11 lit. b) din Legea nr. 85/2006 dau posibilitatea creditorilor care nu au un titlu executoriu emis de o autoritate a statului de a recurge la procedura stabilită de Legea nr. 85/2006, în temeiul prezumției stării de insolvență a debitorului.

Aceste dispoziții sunt contrare prevederilor art. 44 din Constituție, întrucât judecătorul-sindic nu poate avea competența de a judeca existența creanței, competența sa trebuind a fi limitată, în acest stadiu al procedurii, la verificarea existenței titlului executoriu.

Dispozițiile art. 11 lit. c) și d) din Legea nr. 85/2006 contravin, de asemenea, prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, întrucât îl exclud pe debitor, deci pe proprietar, de la procedura desemnării administratorului judiciar sau lichidatorului care va gestiona sau va dispune de bunurile societății.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu prevederile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, texte de lege care au următorul conținut: „*Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: [...]*

b) judecarea contestației debitorului împotriva cererii introductive a creditorilor pentru începerea procedurii; judecarea opoziției creditorilor la deschiderea procedurii;

c) desemnarea motivată, prin sentința de deschidere a procedurii, dintre practicienii în insolvență care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, fixarea remunerației în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activității practicienilor în insolvență, precum și a atribuțiilor acestuia pentru această perioadă. În vederea desemnării administratorului judiciar provizoriu sau a lichidatorului provizoriu, judecătorul va avea în vedere cererea depusă în acest sens de creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de debitor, dacă cererea introductivă îi aparține. În situația în care cel care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu solicită numirea unui administrator judiciar sau lichidator, numirea se va face de către judecătorul sindic din rândul practicienilor care au depus oferte în dosarul cauzei;

d) confirmarea, prin încheiere, a administratorului judiciar sau a lichidatorului desemnat de adunarea creditorilor sau de creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, confirmarea onorariului negociat. Dacă nu există contestații împotriva hotărârii adunării creditorilor sau a deciziei creditorului care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, confirmarea se va face în camera de consiliu, fără citarea părților, după depunerea procesului-verbal al adunării creditorilor;”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (2) și (3).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 se referă la principalele atribuții ale judecătorului-sindic, numirea sau confirmarea de către acesta a administratorului judiciar sau a lichidatorului, fixarea remunerației în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activității practicienilor în insolvență, precum și a atribuțiilor acestora pe perioada desfășurării procedurii.

Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit quantum, într-un termen de 30 de zile, și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte juridice frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

În cadrul procedurii falimentului, administratorul judiciar sau lichidatorul are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, ei nefiind parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ.

În virtutea atribuțiilor stabilite prin lege, administratorul judiciar sau lichidatorul întreprind diverse acte și operațiuni juridice, cheltuielile aferente normalei desfășurări a procedurii fiind suportate din averea debitorului, în temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Însă, în susținerea excepției de neconstituționalitate, autorul pornește de la o premisă greșită, și anume aceea a absolutizării exercițiului prerogativelor dreptului de proprietate, făcând abstracție de prevederile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căroră „*Conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege*”, precum și de cele ale art. 136 alin. (5), care consacră caracterul inviolabil al proprietății private, în condițiile stabilite de legea organică. În lumina acestor prevederi constituționale, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așa fiind, Curtea constată că prin textul de lege criticat legiuitorul nu a făcut decât să dea expresie acestor imperative, în limitele și potrivit competenței sale constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. b), c) și d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Macci” — S.R.L. din Manoleasa în Dosarul nr. 510/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 432185